

Иван Вазов

На лирата ми

Готвех се вече глас да издигна,
весело, гордо песен да викна,
мъчно ми стана все да ридая,
време за слава, мислех, настая.

Мислех, но горко, лиро любезна!
Бъдеще златно кат сън изчезна,
братската кръв бе всеу проляна,
жалост горчива покри Балкана.

Огнен възторг се бърже попари,
върлий тиранин грозно удари,
около нази зрелище гробно,
тежки вериги дрънкат по-злобно.

Робство, пак робство! Няма свобода!
Рани дълбоки мъчат народа,
облак се вие още по-мрачен,
о, лиро моя, нека да плачем!

Да плачем, както ний сме плакали!
Нали днес всичко окол нас жали?
Полето съхне, Балкана вене,
Янтра въздиша, Марица стене.

.....

Не, не загина всяка надежда!
В мене живее вяра гореща!
Тя ми придава тез чувства буйни,
тя сгрява, лиро, твоите струни.

Вярвам, да, вярвам, че зарад наз
дни по-честити съдбата пази.
Скоро яремът ще се разбие,
светата правда пак ще надвие!

Таз кръв невинна, тамо проляна,
ще се издигне върху тирана,
в ярост и буря, в пламен и мълни
потоп ще стане да го погълне!

Тез майки клети, зверски разпрани,
тез деца дребни, грозно изклани,
тез момци храбри, тез мъченици:
там на бесило или в тъмници;

тез моми жални, ангели красни,
в пламък умрели, в мъки ужасни.
Тез клетви, сълзи, вопли народа –
ще родят, вявам, нашта свобода.

1876, юли

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4350>]